

der er foreslaaet i dette Lovforslag. De Ændringer, der er komne til Stede i det andet Ting under Behandlingen, ændrer ikke Lovforslagets Karakter eller Hovedlinier. Jeg skal derfor ikke fremdrage dem særligt her, men tillade mig med disse faa Ord at anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.

Birch: Ogsaa om dette Lovforslag gælder det, at det er fremgaaet af et stort og omhyggeligt Arbejde af det kirkelige Udvalg, og at man altsaa kan gaa ud fra, at Lovforslagets Hovedtanke er god, og at man for de allerfleste Punkters Vedkommende maa ønske Forslaget gennemført. Imidlertid kan det ikke nægtes, at der kan blive et Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til, hvorvidt Forslagets Bestemmelser angaaende Syn over de Kirker, der endnu ikke er blevet selvejende, er de rigtige, om de ikke paa visse Punkter er lovlig vidtgaaende, saaledes at det dog maaske maa siges, at man, hvis dette Lovforslag gennemføres, gaar de private Tiendeerers Ret for nær; men det er altsaa et Spørgsmaal, som maa overvejes i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat, hvorfor jeg ikke paa nærværende Tidspunkt skal udtale mig nærmere derom. Der er, som den højtærede Minister fremhævede, i Lovforslagets § 67 den Regel, at de Tiendeere, der endnu ikke har afløst, kan begære deres Forpligtelse overfor Kirken afløst, og at Reglerne i Kirkesynsloven af 1861 da skal lægges til Grund for Afløsningen. Gennemgaaer man Afløsningsloven af 1861 fra Ende til anden, vil man formentlig erkende, at denne Lovs Regler er ret skrappe, og selv om altsaa disse Regler skal lægges til Grund, kunde det dog maaske alligevel blive en ret kostbar Afløsning for Tiendeerne. Men een Maade skal der jo være, hvorpaa en Afløsning kan finde Sted, og det er muligt, man ikke kan finde en bedre.

Blandt de Regler, som jeg ved at læse Lovforslaget igennem, angaaende Synet navnlig over Kirkegaarde, har fæstet min Opmærksomhed ved, er en Bestemmelse i § 43, som vist for øvrigt ikke er ny, men en Gentagelse af den Regel, som findes i Loven af 1861 om, at enhver Gravstedejer er ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til at vedligeholde sit Gravsted, dog kun naar det er indhegnet, eller der derpaa er anbragt Gravstene eller andre Mindesmærker. Men medens Loven af 1861 har en Bestemmelse om, at man kan tvinge

en Gravstedejer til at opfylde sine Forpligtelser i saa Henseende, indeholder dette Lovforslag ikke nogen saadan Regel. Det forekommer mig nødvendigt at have et Tvangsmiddel til at faa Gravstedejerne til at opfylde den simple Pligt at holde deres Gravsteder tilbørligt vedlige. Gør de ikke det, kan det ikke undgaas, at det forvolder Kirken en stor Udgift. Jeg tænker ikke her fortrinsvis paa mindre Landsbykirkegaarde, men paa de større Kirkegaarde, hvor der i Forvejen er en hel Del Gravsteder, som Kirken maa tage sig af, fordi Gravstedejeren er langt borte, og man ikke kan faa fat i ham og holde ham til at holde Gravstedet i Orden. Allerede dette paafører Kirken ret betydelige aarlige Udgifter, men skal man nu heller ikke have Midler til, som man har det i Loven af 1861, gennem en lille Bøde paa 2—10 Rigsdaler at faa de Gravstedejere, som findes paa Stedet, til at opfylde deres Forpligtelser, synes jeg, det bliver for let for en Gravstedejer at eje en saadan Plet Jord, som han dog havde Forpligtelse til at frede om.

Slutningsbestemmelsen i § 45 forekommer mig ret rigoristisk overfor Menighedsraadet. Den gaar ud paa, at „Kirkegaardsprotokollen og Kirkegaardskortet, hvor saadant findes, fremlægges ved de aarlige Syn med Menighedsraadets Attest for at være rigtig ført“. Jeg tillader mig at paastaa, at det for større Kirkers Vedkommende vil være ganske umuligt for de stakkels Menighedsraad at føre Kontrol med, om Gravprotokollen er rigtig ført. Det kunde Menighedsraadet ikke gøre uden at kontrolere hver eneste Begravelses Indførelse i Dagjournalen, Kassebogen, Gravprotokollen o. s. v., og det vilde dog være en alt for byrdefuld Forretning at paabyrde Menighedsraadet.

Slutningsbestemmelsen i § 46 gaar ud paa, at „enhver Grav skal ligge urørt i 30 Aar efter Begravelsen“. Den nugældende Lov kræver 20 Aar, og jeg har ikke hørt nogen paastaa — ja, der kunde maaske være nogle Hygiejnikere, som paastaar det —, at dette Tidsrum er for kort til, at man kan vente, at Liget fuldstændig er forgaaet, men det er fremhævet i de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, at det fra visse Sider er draget i Tvivl, om 20 Aar er en tilstrækkelig lang Tid, hvorfor man har fastsat Tiden til 30 Aar. Det maa dog ikke glemmes, at det navnlig for de store Kirkegaardes Vedkommende er en ganske betydelig Udgiftsforøgelse, man her vil paalægge Kommunerne